Μαρτυρία μιᾶς δυναμικῆς ἰδεολογικῆς ὁμοφροσύνης μὲ τὴν αἱρετικὴ, τὴ σχισματικὴ καὶ τὴν ὑπερεθνικὴ διδασκαλία τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἡ γνώμη τῶν τεσσάρων ἁγιορειτικῶν Μονῶν

*Στο ἀρθρο, το οποίο ανάρτησε η ιστοσελίδα "**radonezh.ru**", ο Πρωθιερέας Ανδρέας Νόβικοφ αναφέρεται ειδικότερα στην κατάσταση στο Άγιο Όρος, η οποία διαμορφώθηκε εξαιτίας των αντικανονικών ενεργειών της Κωνσταντινουπόλεως στην Ουκρανία.*

Δὲν εἶναι μυστικὸ ὅτι βαρὺ κτύπημα (νὰ τὰ ποῦμε ἔτσι) ὄχι μόνο διὰ τὰ τέκνα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ζηλωτὲς τῆς Ὀρθοδοξίας παντὸς τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀποτέλεσε ἡ καιροσκοπικὴ καὶ ἀνεκτικὴ θέση πλειοψηφίας τῶν Ἱερῶν Καθιδρυμάτων, τοῦ ἀνέκαθεν εὐλαβουμένου ἀπὸ τὸ ἐκκλησίασμα Ἁγίου Ὄρους ὡς πρὸς τὰ ἐπακολουθήσαντα ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ Αὐγούστου τοῦ 2018 τερατουργήματα τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὴν ἀναγνώριση τοῦ οὐκρανικοῦ σχίσματος καὶ τὴν πλήρη μὲ τοὺς σχισματικοὺς ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία καὶ ἑνότητα, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς λειτουργικῆς. Τὸ πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως παραβίασε κατάφωρα κάθε κανονικὴ καὶ ἠθικὴ ἀρχὴ καὶ δὲν προέβη σὲ «νομιμοποίηση» τοῦ σχίσματος, ἀλλὰ ὥρμησε τὸ ἴδιο στὸν ἀθέμιτο σχισματικὸ κρημνὸ μὲ τὴν ὑποστήριξη τῶν κοσμικῶν διωκτῶν τῆς δεινοπαθούσης ἐν Οὐκρανίᾳ Ἐκκλησίας, συγκαλύπτον τὶς καταλήψεις τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τοὺς ξυλοδαρμοὺς καὶ ὕβρεις κατὰ τῶν κληρικῶν καὶ πιστῶν ἀπὸ μέρους τῶν μαχομένων σχισματικῶν, μὲ τὴν εἰσπήδηση στὴν καρδιὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας καὶ τὴ δικαιολογία τῶν παρανομιῶν αὐτοῦ μὲ τὴν κήρυξη τῆς δογματικῆς αἱρέσεως τοῦ «παπισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς»: μιᾶς ἀλλοτρίου ψευδοδιδασκαλίας περὶ ἀρχηγίας τοῦ Κωνσταντινουπόλεως ἐφ’ὅλου τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι, τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, καὶ ἀνυποστάτων δικαιωμάτων τοῦ δικάζειν καὶ ἀναιρεῖν τὶς κρίσεις, τοῦ δεσμεύειν καὶ λύειν εἰς ὅλες τὶς κατὰ τόπους Ἐκκλησίες. Ἐπίσης, ἡ καταπατήσασα τὴν ἀπὸ τὸν Κύριο στὴν Ἁγία Γραφὴ (Α΄ Τιμ. 3.2) θεσπισθεῖσα καὶ στοὺς ἱεροὺς κανόνες κατοχυρωθεῖσα ἀρχὴ τῆς μονογαμίας πρεσβυτέρων καὶ διακόνων Σύνοδος τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἐπέτρεψε τὴ διγαμία τοῦ ἐγγάμου κλήρου, ἀκολουθοῦσα οὕτως τὴν αἰσχρὴ πορεία τῶν σχισματικῶν-ἀνακαινιστῶν τῆς δεκαετίας τοῦ 1920 καὶ βλέπουσα προφανῶς ἑαυτὴ ὑπεράνω ὄχι μὸνο τῶν θεσπισασῶν τοὺς ἱεροὺς κανόνες Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀλλὰ καὶ Ἐκείνου, ὁ Ὁποῖος λάλησε διὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

Λύπη καὶ ἀπορία προκάλεσε στὸν Ὀρθόδοξο λαὸ τὸ ἴδιο τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἁγιορείτικη κοινότητα, κῦρος τῆς ὁποίας ἐδράζετο κυρίως ἐπὶ τῆς πεποιθήσεως διὰ τὴ μόνιμη ἀφοσίωση αὐτῆς στὰ

δόγματα καὶ τοὺς κανόνες τῆς Ὀρθοδοξίας, ὄχι ἁπλῶς συνέχισε τὴ μνημόνευση καὶ τὴν ἀναγνώριση ὡς προκαθημένου αὐτῆς τοῦ φανεροῦ τῶν αἱρέσεων διδασκάλου καὶ ἀρχισχισματικοῦ Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὴν ἕνωση μὲ τὴν ἀναθεματισμένη κοινότητα, ἀπώλεσε τὸ δικαίωμα νὰ ἀποκαλεῖται Ὀρθόδοξος πατριάρχης, ἀλλὰ ἔμεινε ἀδιάφορος ἔναντι τοῦ κραυγαλέου σχίσματος, τὸ ὁποῖο ἐδημιούργησε ἐντὸς τῆς Ὀρθοδοξίας ἡ ἡγεσία τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, στὴν ὁποία ἀνήκει ἡ κοινότητα αὐτὴ. Τὶ δὲ νὰ ποῦμε διὰ τὴ συμμετοχὴ ἀντιπροσώπων τῶν ἁγιορειτικῶν τινων Μονῶν (καὶ ἀκόμη τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενοφῶντος!) στὴν ἐν Κιέβῳ - τὸ κανονικὸ ἔδαφος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας - τῷ ὄντι σατανικὴ τελετὴ «ἐνθρονίσεως» τοῦ ψεδομητροπολίτου Ντουμένκο (τοῦ «Ἐπιφανίου»), τοῦ ἐν ζωῇ ὄντος καὶ ὑγιαίνοντος Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Κιέβου καὶ πάσης Οὐκρανίας κ. Ὀνουφρίου, μιὰ τελετὴ, στὴν ὁποία αὐτοὶ οἱ ἁγιορεῖτες διὰ τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν στὴ βλάσφημη παρωδία τῆς Θείας Λειτουργίας, ὁμοῦ μὲ τοὺς αὐτοχειροτονήτους καὶ τοὺς ἀναθεματισμένους καὶ σὲ ἀργία τελοῦντας ψευδοεπισκόπους, βεβήλωσαν τὸ μεγάλο ἱερὸ προσκύνημα τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδοξίας, δηλαδὴ τὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίας Σοφίας τοῦ Κιέβου. Πῶς νὰ περιγράψει τις τὴν ὑποδοχὴ καὶ, ἀκόμη περισσότερο, τὴν παροχὴ τῆς ἀδείας «ἱερουργίας» σε σειρὰ ἁγιορειτικῶν Ἱερῶν Μονῶν στὴν ἀντιπροσωπεία τῶν οὐκρανῶν σχισματικῶν; Ἀτυχῶς, ἀκόμη καὶ τὰ Ἱερὰ Καθιδρύματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἄφησαν τὴν ἄμεση βεβήλωση τῶν ἱερῶν αὐτῶν σεβασμάτων ἀπὸ τοὺς σχισματικοὺς, παρέμειναν τόσο σὲ πλήρη ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τὸν ἀρχισχισματικὸ Βαρθολομαῖο, ὅσο καὶ μὲ ἐκείνες τὶς Μονὲς, οἱ ὁποῖες ἐξέπεσαν κὰι εἰσῆλθαν στὴν κοινωνία καὶ τὴν ἐκκλησιολογικὴ ἕνωση μὲ τὸ σχίσμα.

Ἐὰν οἱ προηγούμενες λυπηρὲς πράξεις καὶ ἡ ἀπραξία τῆς πλειοψηφίας τῶν ἁγιορειτῶν ἀδελφῶν δύνανται νὰ ἐξηγηθοῦν μὲ τὸν ἐκφοβισμὸ καὶ τὸν, παρὰ τὴ βούληση αὐτῶν, ἐξαναγκασμὸ ἀπὸ τὸν Βαρθολομαῖο καὶ ὅσες στηρίζουν αὐτὸν πολιτικὲς ἀντορθόδοξες δυνάμεις, ἡ δημοσιευθεῖσα στὶς 28 Φεβρουαρίου 2019 ἀνακοίνωση τεσσάρων Ἁγιορειτικῶν Ἱερῶν Μονῶν (Μεγίστης Λαύρας, Ἰβήρων, Κουτλουμουσίου καὶ Νέας Ἐσφιγμένου) δὲν μόνο ἀποτέλεσε μαρτυρία τῆς συμμετοχῆς, ἀλλὰ καὶ μιᾶς δυναμικῆς ἰδεολογικῆς ὁμοφροσύνης τῆς ἀδελφότητος τῶν εἰρημένων Ἱερῶν Καθιδρυμάτων μὲ τὴν αἱρετικὴ, τὴ σχισματικὴ καὶ τὴν ὑπερεθνικὴ διδασκαλία τῆς ἡγεσίας τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Δὲν κρίνεται σκόπιμο νὰ ἐξετασθεῖ κάθε πτυχή αὐτοῦ τοῦ ὑπερβολικῶς μακροσκελοῦς, ἀσυναρτήτου καὶ παραλλήλως στομφώδους κειμένου. Καὶ ὅμως, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπικεντρωθοῦμε στοὺς ἰσχυρισμοὺς τινες αὐτῆς τῆς ἀνακοινώσεως. Οἱ συντάκτες αὐτῆς ἀρχίζουν μὲ μία σύντομη καὶ ἥρεμη ἀναφορὰ, λες καὶ πρόκειται διὰ κάτι τὸ αὐτονόητο, στὴν ἐπιχειρηθεῖσα ἀπὸ τὸ Φανάρι ἀντικανονικὴ εἰσπήδηση στὸ περιφρουρούμενο ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς κανόνες ἔδαφος τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας, στὴν ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀναγνώριση τῶν οὐκρανῶν σχισματικῶν καὶ στὴ λειτουργικὴ μὲ τοὺς τελευταίους κοινωνία καὶ τὴν ἕνωση ὡς «χορήγηση αὐτοκεφαλίας στὴν χώρα τῆς Οὐκρανίας καὶ τὰ ἀκολουθήσαντα αὐτὴν ἐκκλησιαστικὰ πεπραγμένα». Καὶ μάλιστα, αὐτὲς οἱ ἀνομίες στὴν ἀνακοίνωση τῶν τεσσάρων Ἁγιορειτικῶν Μονῶν ἀποκαλοῦνται «ἐφαρμογὴ μιᾶς σειρᾶς κανονικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἐπικαιροποίηση ὁρισμένων διακαιωμάτων Αὐτοῦ ὡς πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας μὲ βάση τοὺς κανόνες καὶ τὴν τρέχουσα τάξη τῆς

Ἐκκλησίας ὅπως αὐτὰ ὑπάρχουν θεσπισμένα ἀνὰ τοὺς αἰῶνες».

Μέσα σὲ αὐτὲς τὶς λίγες προτάσεις «ὡραῖα» εἶναι ὅλα. Πρώτον, ἡ ἀπροκάληπτη τοῦ ἀμιγῶς πολιτικοῦ χαρακτῆρος ἐκχώρηση «αὐτοκεφαλίας» ὄχι σὲ Οὐκρανικὴ Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία - ἡ ὁποία δέν ζήτησε, ἀλλὰ οὔτε κὰν ἐπιθύμησε κάτι τέτοιο - ἀλλὰ στὴ χώρα τῆς Οὐκρανίας. Αὐτὴ ἡ πρωτοφανὴς διὰ τὴν ἱστορία τόσο ἐκλησιαστικὴ, ὅσο καὶ κρατικὴ, καὶ πρωτάκουστη διὰ τὸ παράλογο καὶ τὴν παρανομία αὐτῆς πράξη περιγράφεται στην ἀνακοίνωση τοῦ 28ης Ὀκτωβρίου 2019, νὰ τὸ ἐπαναλάβουμε, ὡς κάτι τὸ αὐτονόητο.

Δεύτερον, ὡς «ἐκκλησιαστικὲς πράξες» χαρακτηρίζονται ἡ βεβήλωση τῆς Θείας Λειτουργίας, τὸ συλλείτουργο μὲ τοὺς σχισματικοὺς, ἡ μίανση τοῦ ἁγίου μύρου μὲ τὴν παράδοση αὐτοῦ στὰ ἱερόσυλα χέρια τοῦ αὐτοκλήτου, ἡ ἀνακήρυξη τῆς παρασυναγωγῆς σχισματικῶν ὡς «ἐκκλησίας», τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ βλάσφημη καὶ παράφρονη ἀπόπειρα συνδυασμοῦ τοῦ φωτὸς μὲ τὸ σκότος καὶ τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ βελίαλ.

Τρίτον, οἱ πράξεις τοῦ Βαρθολομαίου διὰ τὴ ψευδένωση τῆς Ἐκκλησίας μὲ τοὺς ἀμετανόητους σχισματικοὺς (τοῦ ὁποίου οὔτε οἱ νόμιμοι Προκαθήμενοι τῆς Οὐκρανικῆς καὶ τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας δικαιοῦνται), ἡ ἐπιβουλὴ στὸ ἔδαφος μιᾶς ἄλλης τοπικῆς Ἐκκλησίας καὶ στὶς ἀλλότριες ἐκκλησιαστικὲς ἐπαρχίες, πράξεις τῶν Φαναριωτῶν ἱεραρχῶν στὸ ἔδαφος αὐτῶν, ποὺ τιμωροῦνται ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς κανόνες μὲ καθαίρεση, ὅλα αὐτὰ, κατὰ τὴν ἄποψη τῶν συντακτῶν τῆς γνώμης ἀποτελοῦν πραγμάτωση «κανονικῶν ὑποχρεώσεων» τινων καὶ ἐπικαιροποίηση «ὁρισμένων δικαιωμάτων» τοῦ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ μάλιστα μὲ βάση δήθεν τοὺς κανόνες καὶ τὴν τρέχουσα τάξη τῆς Ἐκκλησίας, «ὅπως αὐτὰ ὑπάρχουν θεσπισμένα ἀνὰ τοὺς αἰῶνες»! Ἀντιπρόσωποι τεσσάρων ἁγιορειτικῶν Ἱερῶν Μονῶν δὲν ταυτίζονται ἁπλῶς μὲ τὴ δογματικὴ, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ αἵρεση τοῦ παπισμού τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ διατυπώνονται ἐξωτερικὰ με τὴ γλώσσα κανονικῶν, ἤ καλύτερα νὰ ποῦμε ἀντικανονικῶν πράξεων. Κατὰ τρόπον δημιουργικὸ ἀναπτύσσουν τὴ φαναριωτικὴ ψευδοδιδασκαλία. «Ταῦτα δὲ πάντα ἀφοροῦν -ἀναφέρει ἡ γνώμη αὐτῶν – στὴν κανονικὴ σχέση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μὲ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς ἄλλες Ὀρθόδοξες δικαιοδοσίες, οὐδεμία δε σχέση ἔχουν μὲ θέματα πίστεως». Τὴ δομὴ αὐτῆς τῆς φράσεως θά τη ζήλευαν ἀβιάστως οἱ ἰησουΐτες. Ἀφενὸς μὲν, οἱ συντάκτες τῆς ἀνακοινώσεως ἀναφέρονται στὴν εὐθεῖα καὶ ἄμεση σχέση τοῦ θρόνου Κωνσταντινουπόλεως μὲ ὅλο τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, ὑποστηρίζοντες κατ'αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ἄμεση δικαιοδοσία τοῦ Φαναρίου ἐπὶ τοῦ λαοῦ, τῶν κοσμικῶν ὅλης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, κάτι τὸ ὁποῖο ἔχει ἕνα παραλληλισμὸ μὲ τὸ Ρωμαιοκαθολικὸ δόγμα περὶ παπισμοῦ. Ἀφετέρου δὲ, χαρακτηρίζουν ἀμέσως τὸ ζήτημα ὡς ἀμιγῶς κανονικὸ, καὶ συνεπῶς ὡς οὐδεμία σχέση ἔχον μὲ πίστη καὶ δόγματα.

Ἐκτὸς τοῦ ὅτι οἱ παρόμοιοι ἰσχυρισμοὶ εἶναι ἕνα ἀναίσχυντο καὶ κυνικό ψεύδος, οἱ συντάκτες τοῦ κειμένου προσπαθοῦν νὰ ἐξαναγκάσουν τοὺς ἀποδέκτες αὐτοῦ ὡς αὐτονόητη ἀλήθεια νὰ δεχθοῦν

μία ἄλλη νοθεία τῆς Ὀρθοδόξου διδασκαλίας: ὅτι δηλαδή τὰ κανονικὰ προβλήματα δήθεν «οὐδεμία σχέση» ἔχουν μὲ θέματα πίστεως, ἐπομένως, ὅπως ἀναφέρει παρακάτω ἡ ἴδια γνώμη, δὲν ἀφοροῦν στὸ Ἅγιο Ὄρος. «Ἕνα θέμα μὴ ἁγιορειτικὸ καὶ μὴ δογματικὸ», οὕτως χαρακτηρίζει ἡ ἀνακοίνωση τὸ πρόβλημα συλλειτουργίας μὲ σχισματικοὺς, καὶ δι'αὐτο τὸ λόγο ἡ ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος Ρωσικοῦ, ἡ ὁποία ἀρνείται τὸ συλλείτουργο, κατηγορεῖται διὰ τὴν ἀπόπειρα ἐπιρρίψεως τοῦ ἰδικοῦ αὐτῶν προβλήματος στὶς ὑποδεχομένες καὶ ἐπικοινωνοῦντες μὲ τοὺς σχισματικοὺς Ἱερὲς Μονὲς. Διότι ἔτσι ὅπως τονίζει ἡ γνώμη, «θὰ προξενηθῇ μεῖζον πνευματικὸ ζήτημα εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Τόπον».

Μέχρι τινὸς σημείου στὴν νοθεία τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως καὶ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος ἔπρεπε νὰ φθάσει τις διὰ νὰ κηρύξει τὴν περιφρούρηση τῶν Ρώσων Ἁγιορειτῶν ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ τὸ σχίσμα ἰδικὸ αὐτῶν πρόβλημα, τὸ ὁποῖο δήθεν «ἐπωμίζεται» σ'ἐκείνες τὶς Μονὲς, οἱ ὁποῖες, σὲ παράβαση ἱερῶν κανόνων, κατὰ τρόπο ἐγκληματικὸ παραχώρησαν τὰ ἱερὰ αὐτῶν βήματα καὶ τὶς τράπεζες στοὺς σχισματικοὺς. Καὶ κάτι ἄλλο, νὰ χαρακτηρισθεῖ ἡ μὴ ἄφεση τῶν σχισματικῶν νὰ ἱερουργήσουν ὡς τολμηρὴ καινοτομία, ἐνῶ ἡ παραδοσιακὴ διὰ τὸ μοναχισμὸ πιστότητα στὴν κανονικὴ Ὀρθοδοξία ὡς πηγὴ μείζονος πνευματικοῦ (!) προβλήματος. Καὶ ὅμως, ἡ βασικὴ νοθεία οὐδόλως ἔγκειται σὲ αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο, ἀλλὰ στὸν ὡς ἄνω μνημονευθέντα ψευδὴ ἰσχυρισμὸ ὅτι τὰ κανονικὰ ζητήματα δὲν ἀφοροῦν τὴν πίστη καὶ ἐπομένως καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐὰν ἀφορμὴ διὰ νὰ ἐκφράσουν τὴ διαφωνία τοὺς οἱ ἁγιορεῖτες θεωροῦν μόνο θέματα δογματικὰ, τότε θὰ πρέπει νὰ κηρύξουν ὡς ἀχρήστους καὶ ἀνοήτους ὅλους τοὺς κανόνες τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ, ἄρα, νὰ ἀπορρίψουν τὸ κῦρος τῶν ἐπικυρωσασῶν αὐτοὺς Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Πῶς εἶναι δυνατό οἱ κανόνες, συμπεριλαμβανομένων καὶ ἐκείνων σχετικῶν πρὸς τὸ σχίσμα, νὰ μὴν ἔχουν σημασία διὰ τὴν πίστη καὶ τὴν ἁγιορειτικὴ ἀδελφότητα, ἐὰν ὁ μὴ σεβασμὸς αὐτῶν ὁδηγεῖ στὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ ἐπομένως καὶ ἀπὸ τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸ;

«Εἴ τις καθῃρημένῳ κληρικὸς ὢν κληρικῷ συνεύξηται, καθαιρείσθω καὶ αὐτός», ἀναφέρει ὁ ΙΑ' Ἀποστολικὸς κανόνας. «Εἴ τις σχίζοντι ἀκολουθεῖ, «βασιλείαν θεοῦ οὐ κληρονομεῖ», προειδοποιεῖ ὁ Ἀποστολικὸς ἀνὴρ ἱερομάρτυς Ἰγάντιος ὁ Θεοφόρος. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἐκφράζει τὴν πλήρη αὐτοῦ συμφωνία μὲ τὸν ἱερομάρτυρα Κυπριανὸ Καρθαγένης, λέγων: «Οὐδὲ μαρτυρίου αἷμα ταύτην δύνασθαι ἐξαλείφειν τὴν ἁμαρτίαν (τοῦ σχίσματος)». Ἀποκρινόμενος τρόπον τινὰ στὸν ἰσχυρισμὸ τῶν τεσσάρων ἁγιορειτικῶν Μονῶν περὶ τοῦ ἀσημάντου τῶν μὴ δογματικῶν σχισμάτων ὁ Χρυσόστομος προσθέτει: «Εἰ μὲν γὰρ καὶ δόγματα ἔχουσιν ἐναντία, καὶ διὰ τοῦτο οὐ προσῆκεν ἐκείνοις ἀναμίγνυσθαι· *εἰ δὲ τὰ αὐτὰ φρονοῦσι, πολλῷ μᾶλλον*».

Ὅπως ἐξηγεῖ στὸν Α΄ κανόνα αὐτου ὁ Ἅγιος Βασίλειος ὁ Μέγας: « Διότι ἡ μὲν ἀρχὴ τοῦ χωρισμοῦ διὰ σχίσματος γέγονεν, οἱ δὲ τῆς Ἐκκλησίας ἀποστάντες οὐκ ἔτι ἔσχον τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ἑαυτούς, ἐπέλιπε γὰρ ἡ μετάδοσις τῷ διακοπῆναι τὴν ἀκολουθίαν. Οἱ μὲν γὰρ πρῶτοι ἀναχωρήσαντες, παρὰ τῶν Πατέρων ἔσχον τὰς χειροτονίας καὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν

χειρῶν αὐτῶν εἶχον τὸ χάρισμα τὸ πνευματικόν. Οἱ δέ, ἀπορῥαγέντες, λαϊκοὶ γενόμενοι, οὔτε τοῦ βαπτίζειν, οὔτε τοῦ χειροτονεῖν εἶχον ἐξουσίαν, οὔτε ἠδύνατο χάριν Πνεύματος ἁγίου ἑτέροις παρέχειν, ἧς αὐτοὶ ἐκπεπτώκασι».

Ἐὰν διὰ τὶς τέσσερες ἁγιορειτικὲς Μονὲς τὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἀπόσταση ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ἀπώλεια τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τὴ σωτηρία δὲν εἶναι σημαντικά, τότε τὶ ἐπιδιώκουν μὲ τὸ μοναχισμὸ αὐτῶν; Εἶναι πολὺ πιθανὸ ὅτι συγκροτοῦν μία λέσχη βάσει ἐνδιαφερόντων στὸν χῶρο τῶν ὁρισμένων πνευματικῶν πρακτικῶν, τῆς ἐκμαθήσεως τῶν ἀρχαιῶν βυζαντινῶν παραδόσεων ἀναγνώσεως τῶν προσευχῶν, τῶν μορφῶν στάσεως καὶ μεγάλων μετανοιῶν, ἀλλὰ ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι καὶ πράττειν αὐτῶν οὐδεμία πλέον σχέση ἔχει μὲ τὴν Ὀρθοδοξια καὶ τὴν Ἐκκλησία. Ἡ ἀντίσταση στὸ σχίσμα, τὴν ὁποία προβάλλει ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Παντελεήμονος Ρωσσικὸ, προκαλεῖ ἐξοργισμὸ τῶν ἁγιορειτῶν αὐτῶν δι'ἕνα παραπάνω λόγο, διότι διαταράσσει τὴν εὔρυθμη παραμονὴ αὐτῶν «στὴν ἡσυχία καὶ στὴν προσευχὴ μακρὰν τῶν ἐξελίξεων καὶ τοῦ θορύβου», ἀποτελεῖ «ὄχληση», ἐνῶ θέλουν νὰ πετύχουν τὴν ἀποφυγὴ «ἀσκόπων περιπετειῶν καὶ ὀχλήσεων». Ἂς εἰσέλθουν στὶς Μονὲς αὐτῶν οἱ αὐτοχειροτόνητοι καὶ ἀναθεματισμένοι, ἂς «τελέσουν» ψευδολειτουργίες καὶ βεβηλώνουν Ναοὺς, ἀρκεῖ νὰ μὴν ταράσσεται ἡ συνηθισμένη τάξη, ἀρκεῖ νὰ μὴ δημιουργοῦνται θόρυβος καὶ ὀχλήσεις. Στὴν πραγματικότητα, πρόκειται περὶ μιᾶς συμβατικῆς λατρείας τῆς ἀνέσεως, ἁπλῶς δι'ὁρισμένους ἡ ἄνεση ἀποτελεῖ ἀνάπαυση καὶ σωματικὲς ἀνέσεις, διὰ τοὺς συντάκτες τῆς γνώμης εἶναι ἄνεση ψυχικὴ, διὰ τὴν ὁποία ἡ Ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας εἶναι λίαν ταραχώδης, καὶ ποὺ μὲ τὴ δυνατὴ φωνὴ ὑπενθυμίζει διὰ τὴν ὑπαρξὴ της στὴ νυστάζουσα γλυκῶς συνείδηση.

Στὴν οὐσία συνέβη ἕνα φοβερὸ πράγμα. Ἡ ἱεραρχία τῆς τοπικῆς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας, στὴν ὁποία τὴν Ἐκκλησία ὑπάγονται οἱ ἁγιορεῖτες, εἰσήλθε ἐπισήμως σὲ εὐχαριστιακὴ καὶ ἱεραρχικὴ ἑνότητα μὲ τὸ στερούμενο τῆς χάριτος σχίσμα, μὲ τὴν ψευδοιεραρχία, ἡ ὁποία δὲν ἔχει τὴν ἀποστολικὴ διαδοχὴ. Οἱ συντάκτες τῆς ἀνακοινώσεως, οἱ ἁγιορεῖτες, δηλονότι, ποὺ συντόμως ἀκολούθησαν τὴν ἱεραρχία αὐτῶν, τὸ μεγαλύτερο διὰ τοὺς Ἁγιορείτες μοναχοὺς πράγμα θεωροῦν νὰ μὴν ταράσσονται καὶ ἀνησυχοῦν, ἀλλὰ κατὰ τὸν τρόπον καθημερινὸ νὰ «καταπιοῦν» αὐτὴ τὴν κοινωνία καὶ να προχωρήσουν πέρα. Ἐνῶ τὸ ζήτημα τῆς ἱεραρχίας, τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ τοῦ κύρους αὐτῆς προκαλοῦσε δεκαετίες ἀγώνων, διαμαχῶν καὶ πολέμων ἀκόμη καὶ στὸν κόσμο τοῦ προτεσταντισμοῦ! Ὑπὸ αὐτὴ τὴν ἔννοια, ὁ Thomas Müntzer ἢ ὁ Martin Luther ἦσαν πολὺ πιὸ εἰλικρινεῖς στὴν πίστη αὐτῶν ἀπὸ τοὺς ἁγιορείτες «γέροντες» τινες. Ναὶ μὲν, ἐπλανήθησαν, ὡστόσο ἐπλανήθησαν τουλάχιστον θερμῶς καὶ ζοῦσαν εἰλικρινῶς τὰ θεμελιώδη ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας, στὴν πλειοψηφία τῶν ὁποίων, ἀναμφισβητήτως, ἀπήντησαν αἱρετικῶς.

Ἐπιπλέον, ἐὰν κρίνουμε ὅτι τὰ θέματα μὴ δογματικὰ, ἀκόμη καὶ κανονικὰ, εἶναι δευτερεύοντα καὶ δὲν θὰ πρέπει νὰ προκαλοῦν ἀποστροφὴ καὶ ἀπόρριψη στὸ Ἅγιο Ὄρος, τότε εἶναι ἀνάγκη οἱ ψευδοησυχαστὲς (ἡ γνώμη ἄλλωστε ἀναφέρεται καὶ στὸν ἡσυχασμὸ, ὁ ὁποῖος ἐμποδίζεται,

φυσικῶς, ἀπὸ τὸν ἐπιμονα ἀγῶνα τῶν Ρώσων μὲ κάποιο ἁπλὸ σχίσμα!) νὰ ἀνοίξουν προθύμως τὶς ἀγκαλιές αὐτῶν ὄχι μόνο στοὺς σχισματικοὺς, ὄχι μόνο στοὺς δίγαμους «ἱερεῖς», ἀλλὰ καὶ στοὺς ἐγγάμους ἐπισκόπους, στοὺς γάμους τῶν ὁμοφυλοφίλων, στὶς χειροτονίες τῶν δεδηλωμένων ὁμοφυλοφίλων ἤ, ἄς ποῦμε τῶν διεμφυλικῶν κλπ., καὶ ἄλλα παρόμοια, ἄλλωστε ὅλα αὐτὰ δὲν ἀφοροῦν τὴ δογματικὴ, τὴν πίστη, ἀλλὰ «μόνο» τὶς κανονικὲς καὶ ἠθικὲς ἀπαγορεύσεις.

Στὸ κείμενο τῆς μακροσκελοῦς ἀνακοινώσεως, ὅπου οἱ μοναχοὶ διεκδικοῦν τὴ γνώση τοῦ σωστοῦ τρόπου οἰκοδομήσεως τῆς πνευματικῆς ζωῆς στὸ Ἅγιον Ὄρος, προκαλεῖ ἐντύπωση ἡ ἔλλειψη τῶν παραπομπῶν στὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὴν Ἁγία Γραφὴ ἐν γένει, στὴ θέση τῶν Ἁγίων πατέρων καὶ τῶν ἀγωνιστῶν τῆς εὐλαβείας. Ἴσως, ἡ μόνη πηγὴ ὁλόκληρου τοῦ κειμένου, στὴν ὁποία παραπέμπουν μὲ συμπάθεια, καὶ ὁ «ἅγιος πατὴρ» αὐτοῦ εἶναι ὁ Πρέσβης τῶν Η.Π.Α στὴν Ἑλλάδα Geoffrey Pyatt, ὁ ὁποῖος ἐκ παραδόσεως προβαίνει σε ἀντιρωσικὲς καὶ ρωσόφοβες τοποθετήσεις. Τοῦτο ἀποκαλύπτει ἀβιάστως τὸν γνήσιο παραγγελιοδότη, ἐμπνευστὴ καὶ δικαιοῦχο τῆς σκανδαλώδους τοποθετήσεως τῶν ἀθωνιτῶν. Τέτοιες εἶναι σήμερα δι'ὁρισμένους Ἁγιορείτες οἱ αὐθεντίες. Μὲ τὶς συκοφαντικὲς κατηγορίες ἔναντι τῆς Ρωσσίας ὅτι αὐτὴ ἐπιχειρεῖ τὴν πολιτικὴ πίεση στὸ Ἅγιο Ὄρος, οἱ συντάκτες, πέραν πάσης ἀμφιβολίας, δὲν ἐντρέπονται νὰ προβάλλουν τὴ σχέση των μὲ ἐκπρόσωπο ἑνὸς κράτους, τὸ ὁποῖο οὐδεμία σχέση ἔχει πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία, ἀναμιγνύεται μάλιστα στὴν κανονικὴ ζωὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ δὲν ἐντρέπεται νὰ ἀποδέχεται δημοσίως τὶς παρεμβάσεις αὐτὲς. Ἡ ἀναφορὰ στὸν Geoffrey Pyatt ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ ἐλέγχου τῆς «Ρωσικὴς παρεμβάσεως» (ποῦ καὶ διὰ ποῖο λόγο;) ἀποκτεῖ ἰδιαιτέρως πικάντικη γεύση λαμβάνοντας ὑπ'ὄψιν ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος εἶχε ἀνοικτὲς συναντήσεις μὲ τὸν πολιτικὸ διοικητή τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐγείρων ζητήματα ἀναγνωρίσεως τοῦ οὐκρανικοῦ σχίσματος, ἐνῶ τὴν ἡμέρα τῆς δημοισιεύσεως τῆς γνώμης ἀκόμη ἐπραγματοποίει μία ἰδιόμορφη περιοδεία ὑπὲρ τοῦ τόμου στὶς ἐκκλησιαστικὲς ἐπαρχίες τῆς Ἑλλάδος μὲ σκοπὸ τὴν ἄσκηση πιέσεως ὑπὲρ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς λεγομένης Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας. Πῶς, στὰ καλά καθούμενα, αὐτοὶ οἱ παράγοντες ἑνὸς προτεσταντικοῦ λαϊκοῦ κράτους ἐπέδειξαν τόσο ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἀναμόρφωση τοῦ κανονικοῦ πολιτεύματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας;

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐθνικιστικὴ ὑπερηφάνια καὶ ὁ φουσκωμένος ἐθνοφυλετισμὸς ἀποτελοῦν ἕνα ἁπλὸ λεκτικὸ παραπέτασμα στὸ στόμα τῶν μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι κατήντησαν, καίτοι ἐξυπηρετικὸ καὶ φωνασκοῦν, ὥστόσο ἕνα ἁπλὸ βοηθητικὸ προσωπικὸ σὲ ἕνα μεγάλο γεωπολιτικὸ παχνίδι στὴν ἐξυπηρέτηση ὄχι μόνο τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου, τῆς ἐλὶτ τῆς Οὐασιγκτὸν, ἀλλὰ τοῦ τοπικοῦ αὐτῶν ἀξιωματούχου στὴν Ἀθήνα, τοῦ ὁποίου τὸ θέλημα προβάλλουν ἀπροκαλύπτως καὶ ἀνερυθριάστως, καὶ μάλιστα ὄχι μόνο μὲ τὴν ἀνακοίνωση αὐτῶν καὶ μὲ τὴν ἐγκληματικὴ καὶ ὁλέθριο συμμετοχὴ στὴ διαίρεση τοὺ Σώματος τῆς Ὀρθοδοξίας. Διὰ τὸν κύριο Pyatt, ὁ ὁποῖος ἐκπροσωπεῖ νέους κυρίους τῶν οὕτως λεγομένων «ἱερῶν Ἑλλήνων» (οἱ ὁποῖοι οὐδεμία σχέση ἔχουν μὲ τὸ ἀκραιφνὲς πνεῦμα τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ) ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἕνα ἁπλὸ ἀντάλλαγμα στὸν γεωπολιτικὸ πόλεμο κατὰ τῆς Ρωσίας, τοῦ Ρωσικοῦ κόσμου καὶ τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ, ὅσο καὶ κατὰ τῆς

χιλιετοῦς ταυτότητος καὶ ἀνεξαρτησίας ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων λαῶν, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ. Σὲ αὐτὸ τὸν πόλεμο οἱ αὐτόκλητοι «διάδοχοι τῶν βασιλέων τοῦ Βυζαντίου», εἴτε πρόκειτια διὰ τὸν ὑποκινητὴ τοῦ σχίσματος Βαρθολομαῖο στὴν Ἰστανμποὺλ, εἴτε διὰ τοὺς φουσκωμένους ἀπὸ τὴν ἐθνικιστικὴ ὑπερηφάνεια μοναχοὺς στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἔχουν ρόλο τοῦ προπετάσματος καπνοῦ, τὸ ὁποῖο καλεῖται νὰ ἀποπλανήσει τὰ τέκνα τοῦ ποιμνίου τοῦ Χριστοῦ, ἐπιτρέποντες στὸν πραγματικὸ κλέπτη καὶ ληστὴ νὰ παρεισδύσει στὴν μάνδρα «ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ» (Ἰω.10.10).

Ἡ ἐπιθυμία πάσῃ θυσίᾳ νὰ συκοφαντηθεῖ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, ἡ Ρωσία, εἴτε ἁπλῶς οἱ κατ'ἐπανάληψιν ἀναφερόμενοι στὸ κείμενο Ρώσοι, ὁδηγεῖ τοῦς συντάκτες στοὺς ἰσχυρισμοὺς, οἱ ὁποῖοι αὐτοάναιροῦνται.

Ὡς ἀπόδειξη νὰ παραθέσουμε δύο κραυγαλέα παραδείγματα. Ἀφενὸς, οἱ Ρώσοι εὐεργέτες κατηγοροῦνται (ναὶ, ἀκριβῶς ἔτσι, κατηγοροῦνται!) διὰ τὴν προσφορὰ στὶς ἁγιορειτικὲς Μονὲς 200 ἐκ. εὐρὼ, ἐπειδὴ, – καὶ ἐδῶ οἱ συντάκτες παραπέμπουν καὶ πάλι στὸν Πρέσβη τῶν Η.Π.Α. στὴν Ἀθήνα Geoffrey Pyatt – ταῦτα «λειτουργοῦν ὡς μία ρωσικὴ ἐπένδυση 'μαλακῆς ἐξουσίας'. Ἀφετέρου δὲ, σὰν νὰ μὴν εἶχε προηγηθεῖ τίποτε, τὰ ἴδια πρόσωπα κατακρίνουν τὶς ἐκκλήσεις τῶν ἱεραρχῶν μας νὰ προσφέρουν ὑπὲρ τῶν Ρωσικῶν καὶ ὄχι ἁγειοριτικῶν Μονῶν. Ο, τι καὶ νὰ κάνουν αὐτοὶ οἱ Ρώσοι, εἶναι πάντα ἔνοχοι, διότι ὅταν προσφέρουν – δωροδοκοῦν, ὅταν δὲν προσφέρουν – διαλύουν τὰ ἱερὰ Καθιδρύματα.

Ἕνα δεύτερο παράδειγμα εἶναι οἱ πολύλογες καὶ θρασεῖς κατηγορίες, τὶς ὁποίες προσάπτουν στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας καὶ τὴ Ρωσικὴ Πολιτεία, συμπεριλαμβανομένης ἀκόμη τῆς ἐποχῆς τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας, διὰ τὶς ἀπόπειρες παρεμβάσεως στὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐπηρεασμοῦ αὐτοῦ, καὶ «ὑπερτονίσεως» τῶν Ρώσο-ἁγιορειτικῶν σχέσεων, ἐπιβουλευόμενες ἔτσι τὰ δίκαια τοῦ «Ἑλληνισμοῦ» ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τὴν ἴδια στιγμὴ, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτα, ἐνοχοποιεῖται ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία διὰ τὴ μυθικὴ «ἐξοβέλιση τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀπὸ τὴν ρωσσικὴ ἐπικράτεια (;), παρόλο ποὺ γιὰ αἰῶνες εἶχε ἔντονη παρουσία ἐκεῖ καὶ ἀπὸ τὸ 1650 σὲ κεντρικώτατο μάλιστα σημεῖο». Αὐτὸ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴ ροὴ συνειδήσεως. Λοιπὸν, φίλοι μου, ἀποφασίσθε ἐπὶ τέλους, ὁ σύνδεσμος τοῦ Ἁγίου Ὄρους μὲ τὴ Ρωσία εἶναι καλὸ ἤ κακὸ; Ἀποκλείεται ταυτοχρόνως νὰ εἶναι καὶ τὸ μὲν, καὶ τὸ δὲ.

Ἡ ἀπροκάλυπτη ρωσοφοβικὴ στάση διαπερνᾷ ὅλο τὸ κείμενο τῆς ἀνακοινώσεως. Σὲ ἕνα σημεῖο οἱ συντάκτες αὐτοῦ ταράσσονται ἀκόμη ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ρωσικὸς κλῆρος τολμᾷ καὶ θεωρεῖ «ἡμετέρα»τὴ Ρωσικὴ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Παντελεήμονος. Λοιπὸν, ἀλλοτρία νὰ τὴν θεωρεῖ; Σὲ ἕνα ἄλλο σημεῖο ἡ Ρωσσία κατηγορεῖται διὰ τὴν ἐμφύτευση τῆς δημοφιλοῦς κατὰ τὸν ΙΘ' αἰῶνα ἰδεολογίας τοῦ πανσλαβισμοῦ ἡ ὁποία κρίνεται σχεδοὸν ὡς αἵρεση. Δὲν εἶναι σαφὲς, τὶ κακὸ προξενοῦσε διὰ τὴν Ὀρθοδοξία αὐτὴ ἡ θεωρία, ἡ ὁποία συνίστατο στὴν ἐπιθυμία ἀπελευθερώσεως

τῶν Σλαβικῶν λαῶν ἀπὸ τὴν ἰσλαμικὴ καὶ τὴ λατινικὴ ἐπικυριαρχία ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ Ὀρθοδόξου Ρώσου μονάρχου. Παρομοίως, δὲν εἶναι κατανοητὸ, ποιὰ σχέση ἔχουν ὅλα αὐτὰ μὲ τὴ σύγχρονη κατάσταση στὸ Ἅγιο Ὄρος καὶ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἐντελῶς ἄσχετη κρίνεται ἡ κατηγορία κατὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος Ρωσικοῦ διὰ τὴν «περιφρόνηση» ἀπὸ αὐτὴ τοῦ γεγονότος τῆς ἀναγνωρίσεως «τοῦ κράτους τῶν Σκοπίων ὡς ‘Μακεδονία’ ἀπὸ τὴν Ρωσσία ἤδη ἐδῶ καὶ 26 χρόνια». Τὶ σχέση ἔχει αὐτὸ μὲ τὴν Ἐκκλησία, τὸ μοναχισμὸ καὶ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Παντελεήμονος Ρωσικοῦ, σὲ τὶ συνίσταται ἐδῶ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἢ ἀκόμη τὸ νομικὸ ἔγκλημα; Ἐπίσης ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας καθὼς καὶ ἡ Ρωσία μέμφονται διὰ τὴν ἵδρυση στὴν Μόσχα εἰδικοῦ κέντρου διὰ τὴν ἀναστήλωση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος Ρωσικοῦ «ὅπως εἶχε σχεδιασθεῖ ἀπὸ τοὺς προγόνους μας» (παραθέτουν τὰ τοῦ Προέδρου τῆς Ρωσίας Β. Πούτιν), λὲς καὶ ἡ ἀναστήλωση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι μία ἀξιόμεπτη καὶ ἐφάμαρτη πράξη. Ἔχοντες ἀσθενῆ μνήμη οι Ἕλληνες ὑπερεθνικιστὲς καὶ ρωσόφοβοι, οἱ περιβεβλημένοι τὸ μοναχικὸ σχῆμα, λησμονοῦν ἀπολύτως ὅτι τὸ μεγαλεῖο τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος – καὶ ὄχι μόνο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παντελήμονα, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων ἱερῶν Μονῶν καὶ καθιδρυμάτων τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὀφείλεται στὴν ἀδιάκοπη ροὴ προσφορῶν, δωρεῶν καὶ ἀφιερωμάτων τῶν εὐλαβῶν Ρώσων τσάρων καὶ Αὐτοκρατόρων, ἱεραρχῶν, εὐγενῶν, ἐμπόρων καὶ ἁπλῶν προσκυνητῶν.

Παρόμοια ἀμνησία παρατηρεῖται στὰ κεφάλια αὐτῶν τῶν ἁγιορειτῶν ὅταν ὁ λόγος γίνεται περὶ τοῦ «τσαρικοῦ καθεστῶτος», ὅπως περιφρονητικῶς καὶ μπολσεβικικῶς ἀποκαλοῦν τὴν παλαιὰ Ρωσία καὶ τοὺς Ὀρθοδόξους ἡγεμόνες αὐτῆς, στοὺς ὁποίους προσάπτουν κατηγορίες διὰ τὴν ἄσκηση σχεδὸν συστηματικῶς ἀνθελληνικῆς πολιτικῆς. Ἂς ὑπενθυμίσουμε ὅτι ἡ αὐγὴ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἑλλήνων ἀνέτειλε μὲ τὴ νίκη τοῦ Ρωσικοῦ αὐτοκρατορικοῦ στόλου στὴ ναυμαχία τοῦ Τσεσμὲ, ἐνῶ ἡ πρώτη ἀνεξάρτητη Ἑλληνικὴ πολιτεία τῆς νεότερης ἐποχῆς ἐδημιουργήθη στὰ νησιὰ ἀπὸ τὸν Ρώσο ναύαρχο Θεόδωρο Ουσακὸφ. Τὸν ΙΘ’ αἰῶνα ἤδη ἡ Ρωσία ἐξησφάλισε τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐμάχετο καὶ διὰ νὰ διασφαλίσει τὴν ὁποία κατέβαλε τεράστιες διπλωματικὲς προσπάθειες. Δὲν εἶναι περριτὸ νὰ ἐνθυμηθοῦμε καὶ τὸν Κριμαϊκὸ πόλεμο, τὸν ὁποῖο ὁ Αὐτοκράτορας Νικόλαος Α’ ἄρχισε μὲ σκοπὸ τὴν ἀποκατάσταση τῶν καταπατηθέντων ἀπὸ τὴν Ὀθωμανικὴ Κυβέρνηση δικαιωμάτων τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Ἀπροετοίμαστη διὰ τὸν πόλεμο ἡ χώρα μας ὑπέστη σοβαρότατες ἀπώλειες καὶ ἤπιε τὸ πικρὸ ποτήρι, προκειμένου νὰ ὑπερασπισθεῖ τοὺς ὁμοδόξους Ἕλληνες. Εἰς ὅλες αὐτὲς τὶς συγκρούσεις ἐχύθησαν ποτάμια τοῦ Ρωσικοῦ αἵματος. Καὶ ὅμως μία ἀρετὴ ὡς εὐγνωμοσύνη δὲν ἐντάσσεται, προφανῶς, στὸ ἀξιολογικὸ πεδίο τῶν ἀδελφῶν τῆς Μεγίστης Λαύρας, τῶν Μονῶν Ἰβήρων, Κουτλουμουσίου καὶ Νέας Ἐσφιγμένου. Ὁ κατάλογος μομφῶν τῆς ἀνακοινώσεως κατὰ τῆς Ρωσίας ἐπίσης περιλαμβάνει καὶ τὴ συνθήκη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τὸ 1878 καὶ τὴν δημιουργία τῆς «μεγάλης Βουλγαρίας». Διὰ νὰ σκεφθεῖτε: ἡ ἀπὸ τὴ Ρωσία ἀπελευθέρωση τῶν ὁμοδόξων ἀδελφῶν Βουλγάρων ἀπὸ τὸ μακραίωνο ζυγὸ ἑτεροθρήσκων εἶναι κακὸ διὰ τοὺς δήθεν Ὀρθοδόξους Ἁγιορείτες μοναχοὺς. Παρόμοια θέση ἀποτελεῖ λαμπρὴ παραστατικὴ ἐπεξήγηση σκοταδιστικοῦ ἐθνικισμοῦ, ὁ ὁποῖος διαπερνᾷ τὴ γνώμη τῶν τεσσάρων ἁγιορειτικῶν Ἱερῶν Μονῶν. Ἡ ἀνακοίνωση

φθάνει μέχρι αἱρετίζοντος, ἐθνοφυλετικοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἡ ὡς τοιαύτη ἡ Ὀρθοδοξία ἀποτελεῖ ἔκφραση… τοῦ «Ἑλληνορθοδόξου πνεύματος» (ἀπόσπασμα: «τοῦ Ἑλληνορθοδόξου πνεύματος, τὸ ὁποῖο ἀποδεδειγμένως πάντα συμβάλλει θετικὰ στὴν ὑπηρεσία τῆς ὀρθοδοξίας, εκφράζοντὰς την καὶ ἐφραζόμενο ἀπὸ Αὐτὴν»). Ἐδῶ, βεβαίως, ὑπάρχει ἄμεση σχέση μὲ τὴ σκανδαλώδη, διὰ νὰ μὴν ποῦμε ναζιστικὴ δήλωση τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίου περὶ τῆς ἀνάγκης διὰ τοὺς Σλάβους νὰ συμφιλιωθοῦν μὲ το προβάδισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνος στὴν Ὀρθοδοξία.

Δὲν ἐντρέπονται οἱ συντάκτες τῆς γνώμης νὰ κάνουν μνεία καὶ στὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Ἰγνάτιεφ, μὲ τὸν ὁποῖο συνδέεται μία ἀπὸ τὶς πλέον ἐπαίσχυντες καὶ μελανὲς σελίδες στὴν ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐθνικισμοῦ. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι κατὰ τη θητεία τοῦ Ν. Π. Ἰγνάτιεφ ὡς πρεσβευτοῦ στὴν Ἰστανμπούλ (1864-1877) οἱ ἀποχαλινωμένοι ἀθωνῖτες Ἕλληνες ἐθνικιστὲς κατέθεσαν ἀγωγὴ στὸ Ὀθωμανικὸ ἀστικὸ δικαστήριο, ἀπαιτοῦντες τὴν ἀπέλαση τῶν Ρώσων μοναχῶν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἂς ἐπικεντρωθοῦμε ὀλίγο σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο: Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι μοναχοὶ καταθέτουν ἀγωγὴ στὸ μουσουλμανικὸ δικαστήριο, ἀπαιτοῦντες τὴν ἐκδίωξη τῶν κατὰ τὴν πίστη καὶ τὴ μοναχικὴ διακονία ἀδελφῶν αὐτῶν! Χάριν τῆς προστασίας, τὴν ὁποία ἐξησφάλισε ὁ κόμης Ἰγνάτιεφ, συνέβη ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο οὐδόλως ἀπετέλει μέρος τῶν σχεδίων τῶν Ἀθωνιτῶν ἐθνικιστῶν τοῦ τέλους τοῦ ΙΘ’ αἰῶνος. Ἀκόμη καὶ τὸ Τουρκικὸ δικαστήριο, κατόπιν μακρᾶς ἐξετάσεως, δέχθηκε τὸ παράλογο τῶν ἀπαιτήσεων αὐτῶν καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴ. Ὅπως βλέπουμε, ἡ παρόμοια ἔκβαση παραμένει ἀνοικτὴ πληγὴ διὰ τὴ διαστρεβλωμένη συνείδηση τῶν ἀθωνιτῶν ἐθνικιστῶν τοῦ ΚΑ’ πλέον αἰῶνος.

Τελικως, τελευταῖο, στὸ ὁποῖο θέλουμε νὰ ἐπιστήσουμε τὴν προσοχὴ στὴν ὑπὸ ἐξέταση ἀνακοίνωση, εἶναι ὁ ἀπὸ τοὺς συντάκτες αὐτῆς ἔλεγχος τῆς ὑποκρισίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Ρωσικῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ὄρους. Ἡ λογικὴ εἶναι ἡ ἀκόλουθη: πῶς σεῖς, οἱ Ρώσοι, τολμάτε καὶ μᾶς μέμφεσθε ὡς κοινωνοῦντες μὲ τοὺς οὐκρανοὺς σχισματικοὺς ἐνῶ ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἡ ἴδια «δέχεται καὶ καθολικοὺς ‘ἱερεῖς’ σὲ συλλειτουργία, ἀναγνωρίζοντας τὸ βάπτισμα καὶ τὴν ἱερωσύνη τοὺς μὲ μιὰ ἁπλῆ συγχωρητικὴ εὐχὴ», καὶ ἡ ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος εἶχε παλαιότερα (προφανῶς πρὸς τῆς ἑνώσεως τοῦ 2007) σχέση μὲ τοὺς σχισματικοὺς τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἀφήνοντὰς τους νὰ λειτουργείσουν.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴ μομφὴ κατὰ τῆς ἀποδοχῆς τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν κληρικῶν σὲ συλλείτουργα καὶ κατὰ τὴς μορφῆς τῆς εἰσδοχῆς τῶν προσερχομένων ἀπὸ τὸ Ρωμαιοκαθολικισμὸ στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, οἱ συντάκτες τῆς γνώμης δεικνύουν μείγμα συκοφαντίας καὶ ἀγνοίας, οἱ ὁποῖες κατὰ κανόνα συνοδεύουν ἡ μὲν τὴ δὲ. Οἰκοθεν νοεῖται, ὅτι οὐδεμία ἄδεια καὶ ἀποδοχὴ στὸ συλλείτουργο τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἤ ἄλλων ἑτεροδόξων κληρικῶν στὴ Ρωσική Ἐκκλησία ὑπάρχει οὔτε δύναται νὰ ὑπάρχει. Οἱαδήποτε ὑποθετικὰ ἔκτροπα, ἐὰν καὶ ὑπῆρξαν, ὀφείλονται μόνο στὴν προσωπικὴ πρωτοβουλία τῶν παραβατῶν, ἡ ὁποία ἐλέγχεται αὐστηρῶς ἀπὸ τὴν ἱεραρχία τῆς καθ’ἡμᾶς Τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ προσποιητὸς «ζῆλος» τῶν ἐλεγκτῶν νὰ ἐφαρμοσθεῖ καλύτερα σὲ

περίπτωση τοῦ αὐθέντου καὶ πατρὸς αὐτῶν Βαρθολομαίου Ἀρχοντώνη, ὁ ὁποῖος προχωροῦσε κατ'ἐπανάληψιν σὲ λίαν σκανδαλώδη λειτουργικὰ οἰκουμενιστικὰ πειράματα, συμπεριλαμβανομένου τοῦ συλλειτούργου ὁρισμένων τμημάτων τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας μὲ τὸν πάπα Ρώμης.

Σὲ διαστρεβλωμένη μορφὴ παρουσιάζεται στὴ γνώμη τῆς 28ης Φεβρουαρίου 2019 ἡ τελετὴ εἰσδοχῆς τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν στὴν Ὀρθοδοξία, ἡ ὁποία ἰσχύει στὴ Ρωσική Ἐκκλησία. Δὲν περιλαμβάνει μία ἁπλῆ συγχωρητικὴ εὐχὴ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποκύρηξη τῶν λατινικῶν αἱρέσεων, τὴν ὁμολογία πίστεως στὴν ἀποκλειστικότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὸ μυστήριο ἐξομολογήσεως, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ προσερχόμενος καὶ ἑνώνεται μὲ τὴν Ἐκκλησία. Παρόμοια τελετὴ εἰσδοχῆς στὴν Ὀρθόδοξη κανονικὴ παράδοση οὐδολως σημαίνει τὴν ἀναγνώριση τοῦ βαπτίσματος καὶ τὴς ἱερωσύνης τῶν αἱρετικῶν ἤ σχισματικῶν, ἀλλὰ ἀποτελεῖ μορφὴ τῆς κατ'οἰκονομία ἑντάξεως στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Δὲν καινοτομεῖ ἡ Ρωσική Ἐκκλησία. Παρόμοια εἰσδοχὴ (διὰ τὴς ἀποκηρύξεως τῶν αἱρέσεων, καὶ ὄχι τοῦ βαπτίσματος ἤ της χρίσεως) ἡ ἐν Τρούλλῳ Πενθέκτη Σύνοδος καθιέρωσε, λ.χ., διὰ τοὺς νεστοριανοὺς, τοὺς ἀναμφισβητήτως ἀναθεματισμένους, παρακαλῶ, ἀπὸ τὴν Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Ἀξιολύπητον ὅτι σήμερα οἱ καθηγούμενοι καὶ οἱ ἀσκούμενοι τῶν τιμωμένων ἁγιορειτικῶν Ἱερῶν Μονῶν ἀγνοοῦν τοὺς κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν Ὑπερόρια Ρωσική Ἐκκλησία σημειωτέον ὅτι ἡ ἱεραρχία, ὁ εὐαγὴς κλῆρος καὶ τὸ λαϊκὸ στοιχεῖο οὐδέποτε ὑπέστησαν ἀφορισμὸ καὶ ἀναθεματισμὸ ἀπὸ Σύνοδο. Ὅταν ἡ παρόμοια πρόταση εἰσγήθηκε στὴν Τοπικὴ κληρικολαϊκὴ Σύνοδο τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας το 1971 ὑπὲρ τῆς Ὑπερορίου Ἐκκλησίας συνηγοροῦσε θερμῶς ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σούροζ Ἀντώνιος. Ὡς ἀποτέλεσμα, δὲν πέρασε ἡ πρόταση καὶ το ζήτημα ἀνεβλήθη. Ἑπομένως, ἔχουμε τὴν ἐπίσημη συνοδικὴ θέση τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας στὸ πλέον ἀνώτατο ἐπιπεδο. Συνίσταται αὐτὴ στὴν ἀπόρριψη τῶν ἀφοριστικῶν μέτρων ἔναντι τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μὲ τὴ σειρὰ της ἡ Ὑπερόριος Ρωσικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία στὰ καταστατικὰ αὐτῆς κείμενα πάντοτε ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸ της ὡς ὀργανικὸ καὶ ἀναπόσπαστο μέρος τῆς καθόλου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἁπλῶς τὸ ἀποσχισθὲν προσορινῶς ἀπὸ τὴν κοινωνία ἐξαιτίας τῶν καταστροφικῶν ἐνεργειῶν καὶ βίας τῶν θεομάχων ἀρχῶν στὴν ἐπιτυχία τῆς ἀντεκκλησιαστικῆς πολιτικῆς τῶν ὁποίων συνέδραμον ἐν πολλοῖς οἱ ἰδεολογικοὶ προκάτοχοι στὸ θρόνο τοῦ Φαναρίου τῆς δεκαετίας 1920-1930 τῶν ὅσων ὑπέγραψαν τὴν ὑπὸ ἐξέταση κείμενο. Σημειωτέον νὰ τονίσουμε ὅτι οἱ ἐπὶ μέρους ἀκραῖες δηλώσεις καὶ τοποθετήσεις τῶν μὲν ἤ τῶν δὲ ἐκπροσώπων καὶ τῶν δύο μερῶν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας παρέμεναν πάντοτε μόνο προσωπικὴ θέση αὐτῶν ἤ μεμονωμένων ὁμάδων, χωρὶς νὰ εἶναι διατυπωμένες σὲ συνοδικὲς κανονικὼς κατοχυρωμένες ἀποφάσεις.

Ἐπίσης νὰ τονισθεῖ ὅτι κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἱστορίας αὐτῆς ἡ ἱεραρχία καὶ ὁ εὐαγὴς κλῆρος τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶχε τακτικὲς συλλειτουργίες μὲ τὴν ἱεραρχία καὶ τοὺς κληρικοὺς τῶν διαφόρων κατὰ τόπους Ἐκκλησιών, τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς

Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετελάμβανον ἀκολύτως στὸν Πανάγιο Τάφο. Ἡ κατάσταση μὲ τὰ οὐκρανικὰ σχίσματα εἶναι ἐντελῶς ἀντίθετη. Ἐνῶ τὴν καθαίρεση καὶ τὸ ἀνάθεμα τοῦ πρώην Κιέβου καὶ σήμερα ἀρχισχισματικοῦ καὶ «ἐπιτίμου» ψευδοπατριάρχου» τῆς «Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας» Φιλαρέτου Ντενισένκο ἀνεγνώρισε ἐγγράφως τότε ἀκόμη καὶ ὁ σημερινὸς προστάτης τοῦ σχίσματος ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος.

Ὅπως ἀποδεικνύεται, πάντα τὰ «ἐπιχειρήματα» τῶν ἀθωντιῶν ἀπολογητῶν τοῦ σχίσματος δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴ σκόνη, ἡ ὁποία σκορπίζεται κατὰ τὴν ἐνδελεχῆ προσέγγιση. Προφανῶς εἶναι ὅτι ὅλα τὰ «ἐπιχειρήματα» ἐπινοήθησαν καὶ ἑστοιβάχθησαν πυρετωδῶς πρὸς συγκάληψη τῶν ἀληθινῶν καὶ ἀξιοκατακρίτων σκοπῶν τῶν συντακτῶν τῆς ἀνακοινώσεως, ἀλλὰ, καὶ τὸ ὁποῖο εἶναι τὸ πλέον σημαντικὸ, τῶν πραγματικῶν ὑπερωκεανίων ἐνδιαφερομένων, οἱ ὁποῖοι εὑρισκονται πίσω τους καὶ δὲν ἀποκρύβουν ἰδιαιτέρως τὰ πρόσωπα αὐτῶν. Ἐν κατακλείδι μᾶς μείνει μόνο νὰ ὑπενθυμίσουμε στοὺς ἀσκουμένους ἀδελφοὺς τῶν κάποτε ἐνδόξων ἁγιορειτικῶν Μονῶν, ὅτι ὅσα πράττουν δὲν εἶναι μόνο μία σκανδαλώδης καὶ ψευδὴς ταχυδακτυλουργία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, δὲν εἶναι μόνο ἡ παράφρονη ὑποδαύλιση τῆς διεθνικῆς ἔχθρας μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν Ὀρθοδόξων λαῶν, δὲν εἶναι μία ἐκτέλεση τῶν πολιτικῶν παραγγελιῶν τῶν ἐχθρικῶν πρὸς τὴν Ἁγία Ἐκκλησία ἐξωτερικῶν γεωπολιτικῶν κέντρων, καὶ δεν εἶναι μόνο ἡ ταπείνωση καὶ ἡ περιφρόνηση τοῦ τιμωμένου ὀνόματος τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Πρωτίστως, εἶναι ἡ ἄμεση ὁδὸς στὴν αἰωνία ἀπώλεια τῆς ψυχῆς, τόσο τῆς δικῆς των, ὅσο καὶ ἐκείνων τοὺς ὁποίους σκανδαλίζουν μὲ τὸ πλαστὸ κῦρος αυτῶν.

Μια πηγή: https://mospat.ru/gr/news/46442/